

EL LLENGUATGE

L'interrogant

El Diccionari Fabra admet el mot *interrogant* solament com un nom substantiu que designa el signe ortogràfic amb què s'assenyalen les proposicions interrogatives.

Avui, però, és un mot freqüentment usat en frases com és ara *Aquest fet planteja un interrogant* o *Aquesta explicació no resol pas tots els interrogants*, i nom sembla pas que hi hagi res que s'oposi a l'admissió d'aquest mot amb el significat que hom li atribueix en les frases indicades. El substantiu corresponent al verb *interrogar*, el que designa l'acció i l'efecte d'interrogar, és *interrogació*, però difícilment podríem ampliar el seu significat fins a proveir-lo del valor continuatiu o duratiu que caracteritza la idea que designem amb *interrogant*. I, d'altra banda, la Gran Enciclopèdia Catalana resol ja l'interrogant que hem plantejat car, a part d'admetre *interrogant* com a adjectiu, amb el mateix valor que *interrogant*, ultra el valor que li atribueix el Fabra —com a designació d'un signe ortogràfic—, hi'n reconeix dos significats més com a substantiu: «pregunta» i «incògnita, qüestió dubtosa, poc clara», el segon dels quals correspon al que té en els dos exemples abans indicats.

El substantiu *interrogant*, però, és sempre un mot del gènere masculí, tal com ben explícitament indica també la Gran Enciclopèdia. En el llenguatge oral, especialment en una locució ràpida, no sempre es distingeix clarament entre l'*interrogant* i la *interrogant*, o entre un *interrogant* i una *interrogant*. Però en el llenguatge escrit la distinció entre la forma dels articles del masculí i els del femení és ben neta, car si *interrogant* és un mot del femení no admetria l'apòstrof de l'article *la*. Cal

evitar, doncs, la incorrecció més o menys usual que consisteix a prendre *interrogant* com un nom femení, i la qual es manifesta no solament en l'ús dels articles (i dels demostratius) sinó també en l'adjectivació: *un altre interrogant més fosc* en lloc de «una altra interrogant resolta» i «la interrogant més forsa». Cal recordar que els noms (de designació no personal) de formació semblant són sempre del masculí (amb un cas sorprenent, *vessant*, que té els dos gèneres): *significant*, *voltant*, *debutant*, *excitant*, *justificant*, etc. i si en trobem algun del gènere femení, és que són adjectius substantivats perquè s'hi sobreentén un substantiu: *la (nota) dominant*, *la (quantitat) constant*, *la (força) resultant*.

Albert Jané